

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

Ο μαρκήσιος Γαστών ντε Σατινύ, άπαρηγόρητος γιά τόν θάνατο τής πολυαγαπημένης του σύζυγος, καταφεύγει στόν προγονικό του πύργο τού Σατινύ, όπου μένουσ ό πατέρας του, ή μητέρα του κι ή έτεροβίβλος αδελφή του 'Ιουλια, ζητώντας στή μοναξιά και στήν έρημιά νά γλυκάνη κάπως τήν πονεμένη του ψυχή. Σχεδόν συγκρόνωσ μ' αυτόν, φτάνει στόν πύργο, ζητώντας άσσυλο, κι ή νεάρα του έσάβερη Κλάρα Λαρμπούρ, τήν όποια ό σύζυγός τής έγκατέλειπε στίς 'Ινδίες, άφού κατεπατάλησε πρώτα όλη τή μεγάλη τής περιουσία. Τόσο ό Γαστών, όσο κι ή Κλάρα, διηγούνται τόν πόνο και τίς περιπέτειές τους στίς έπιστολέσ των πού στέλλουσ ό ένας σ' έναν πιστό του φίλο κι ή άλλη σέ μία άφοσιωμένη τής φίλη, χωρίς νά έχη συναντήσει μέχρι τής στιγμής ό ένας τόν άλλον. 'Αν και μένουσ στόν ίδιο πύργο, ή Κλάρα δέν έχει δει άκόμα τόν έξάδελφό τής, πού ζει κατάκλειστος και μελαγχολικός. 'Εξαφνα όμως, έπειτ' άπό μερικέσ ήμέρες, πεθαίνει ό πατέρας τού Γαστώνος και στήν κηδεία του ό νέος συναντάται γιά πρώτη φορά μέ τήν έξάδελφό του, τής όποιας ή άμορφιά του προκαλεί βαθιά έντύπωση. 'Από τότε ό Γαστών άρχισε νά δείχνη έξαιρετικό ενδιαφέρον γι' αυτήν και τήν προστατεύει άπό τό μίσος τής μητέρας του. Μία μέρα, τέλος, πού οι δύο νέοι βρισκόταν περιπατών τόν δάσος, ό Γαστών εκμολογείται στήν Κλάρα τόν έρωτά του και τής ζητάει νά γίνη σύζυγός του. 'Εκείνη, μολοντί ασάβητα πώς άνταποκρίνεται στήν άγάπη του, τού ζητάει μία μικρή προθεσμία γιά νά τού άπάντησ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

νός νέου μέλους της και οι φίλοι μου στο Παρίσι, χωρίς νά ξέρω έγώ τίποτε, με υπέδειξαν ώς ύποψηφιο. Θεωρούσ τήν έκλογή μου ως έξασφαλισμένη' και γι' αυτό έφτασαν σήμερα δυό άπ' αυτούσ άπ' τού Παρίσι γιά νά με πάρουν μαζί τους και νά παρενρεθώ στήν εκλογή μου... Θά ήθελα πολύ νά τούσ άρνηθώ,

γιατί μου στοιχίζει πολύ ν' άποχωριστώ άπό σένα, αλλά δέν μπορώ νά τούσ άρνηθώ νά φύγουν μόνοι, έφρόσον μου έκαναν τήν τιμή και ήρθαν νά με πάρουν.

—'Ω, νάί!... Πρέπει νά πάτε, έξάδελφέ μου!... Πρέπει νά πάτε!... Πρέπει νά γίνετε ακαδημαϊκός, γιατί είστε άξιος τής μεγάλης αυτής τιμής... Τό έργο σας είνε πραγματικό άριστοέργημα κι' άφιράβιλλο άν σ' άλλοι ακαδημαϊκοί έχουν γράψει τέτοια έργα...

—Τό πρόσωπο τού έξάδελφου μου άκτινοβολούσε τώρα άπό έντυχία.

—'Όστε τού διάβασε κιάσ, Κλάρα;... Σ' εύχαριστώ πολύ γιά τού ένδιαφέρον σου... Και ή έντυπώσεσ σου;

—Σάς ελπα ότι πρόκειται περι άριστοεργήματος, αλλά τί σημασία έχει ή γνώμη μου τή στιγμή πού τού έργο σας τού έξήνωσαν με τόν μεγαλύτερο ένθουσιασμό οι διαπρεπέστεροι κριτικοί μας.

—'Ω! άγαπητή μου Κλάρα, είτε ό Γαστών, παίφνοντας με τρυφερότητα τά χέρια μου μέσα στά δικά του, ή γνώμη σου αξίζει γιά μένα χιλίες φορές περισσότερη άπό τή γνώμη όλων τών κριτικών τού κόσμου... 'Αλλά γιά τού βιβλίο μου βιά μιλήσουμε άλλοτε... Τώρα έχουμε έν' άλλο, πολύ σπουδαιότερο ζήτημα γιά νά συζητήσουμε...

Ποιά είνε λοιπόν ή άπάντησί σου; 'Εγώ ήμουν άπροετοπιστη γιά τήν ερώτησί του αυτή και τά έχασα κάπως. 'Όσοσ συνήλθα γρήγορα και κινήζοντάς τον μέσα στά μάτια, τού άπάντησα:

—'Όταν θά γυρίστε άπ' τού Παρίσι...

Θά ήθελα πολύ νά τού άπάντησω μ' ένα «ναί» τή στιγμή εκείνη, μά συγκρατήθηκα και άνέβηλα τήν άπάντησί μου, θέλοντας νά σκεφθώ άκόμα... Τί τήν ήθελα τήν περισσότερη σκέψη, τή στιγμή πού έννοιωθα πώς ή καρδιά μου δλόκληρη άνήγει στίσ έξάδελφό μου;... 'Οιτ' έγώ δέν ξέρω... Τί θά σκεφτόμου;... 'Ο ρωσ τού είχε μιλήσει πειά μέσα στήν ψυχή μου και μ' έσπαρνωε νά ριχτώ στήν άγκαλιά του... 'Η άνάμνησις τού φιλήματός του στά μαλλιά μου με πλημμύριζε άκόμα με μία γλυκιά συγκίνησι.

—Καλά, όπως θέλεις, Κλάρα μου, ψιθύρισε με κάποια ταραχή ό Γαστών. Δέν θέλω νά εκδιώσω τήν άπάντησί σου... Σκέφου... 'Αλλά όταν γυρίσω, έχω τήν άξίωσι νά μου πής τού «ναί» πού θά μου άνοήξει τούσ ώρανούς τής έντυχίας...

Καθώς μιλούσε, κρατώντας με πάντα άπ' τά χέρια, τά κεφάλια μας είχαν πληρώσει... Τότε ό Γαστών με τραβήξε απαλά κοντά του και τά χείλη του άγγιξαν τού μέτωπό μου...

—Τό φίλημα τού άποχωρισμού, ψιθύρισε, και τών... άρραβόνων μας, όπως έλιπώ...

'Εξαφνα κάποιος κρότος ακούστηκε στήν πόρτα... 'Ο Γαστών έτρεξε άμέσως και τήν άνοιξε, μά κανείς δέν ήταν εκεί. Τό πρόσωπό του είχε πάρει τώρα μία έκφρασι όργης, και μου ειπε:

—Κάποιος κακοήθης μās κατασκόπενε πίσω άπό τήν πόρτα... Πιώς νά είχε αυτό τού θράσος;... Θά τόν μάθω όμως και... άλλοιμόνο του!... Πολλά ύποπτα πράγματα γίνονται τόν τελευταίο καιρό εδώ...

'Αλλάζοντας κατόπιν τόνο φωνής, επρόσθεσε με γλυκύτητα:

—Ξέχασα νά σου πώ, Κλάρα, ότι κι' ένας άλλος λόγος πολύ σπουδαίος μ' αναγκάζει νά πάω στο Παρίσι. Πρόκειται γιά σένα... γιά τού διαζύγιό σου... 'Ε' άνάθεός τήν ύπόθεσι σ' ένα σπουδαίο δικηγόρο κι' έλπίζω νά τή φέρη γρήγορα εις πέρας, έτσι, πού όταν τελειώσει τού πένθος τού πατέρα μου, νά μπορέσουμε νά κάνουμε τούσ γάμους μας...

'Επειτ' άπό μία ώρα, ό Γαστών

(Συνέχεια έξ τού προηγούμενου)
(Η Κλάρα Λαρμπούρ πρὸς τή Μάρθα Ντελιμόν).

Παρίσι.

Δέν ξέρω, άγαπητή μου φίλη, πώς ν' άρχίσω τήν έπιστολή μου και πώς νά σου περιγράψω τήν κατάστασι, στήν όποια βρισκεται αυτή τή στιγμή ή ψυχή μου...

'Ας σου διηγηθώ όμως τά γεγονότα με τή σειρά τους και άς προσπαθήσω νά φανώ όσο τού δυνατόν πού ψύχαμη. 'Ακου λοιπόν...

Χτές τού πρωί, ό Γαστών μου έφερε τού καινούργιο του βιβλίο, τού όποιο πιωθήκε επί τέλους και τού όποιον μόλις προχτές έφτασαν τά πρώτα αντίτυπα άπ' τού Παρίσι. Είν' ένα μυθιστόρημα με τόν τίτλο «'Ερωτικός Πόνος» και τόν υπότιτλο «'Αποσπάσματα άπ' τού 'Ημερολόγιο ένός έντυχισμένου συζύγου πού έγινε δυστυχής». 'Εκτός τού έργου του, ό Γαστών μου έδωσε νά διαβάσω και τίς ένθουσιώδεις κριτικέσ πού έγραψαν γιά τού βιβλίο του οι καλύτεροι κριτικοί μας. Οι περισσότεροι άπ' αυτούσ τού βόισκουν εφάμιλλο με τόν «Βέρθερο» τού Γκαίτε και τού χαρακτηρίζουν ως άριστοέργημα. Βεβαιώνουν δέ ότι, έπειτα άπό ένα τέτοιο έργο, ή 'Ακαδημία θ' άνοιξη ασφαλώς τίς πύλες τής στίσ έξάδελφό μου...

'Εχουν άπολύτως δικιο... Πρόκειται πραγματικά περι άριστοεργήματος. Τό διάβασα άγρόταγα μέσα σέ λίγες ώρες κι' έμεινα καταγοητευμένη... Μέσα στίς σελίδες του πού εκτυλίσσονται μέσα σέ μία άπιώσφαιρα όνειρώδη και τά πού άσήμαντα άκόμα έπεισόδια τής ζωής, αναδίδουν κάποιο φευγαλέο άρωμα ποιήσεως... Τό μυθιστόρημα αυτό είνε ή ιστορία τού έρωτος τού Γαστώνος με τήν πεθαμένη του σύζυγο και τελειώνει με τόν θάνατό τής. Είν' ένα έργο πάθος και θανάτου και δέν θυμολογία νά έχω διαβάσει ποτέ τίποτε άλλο πού νά μου έκανε τήν ίδια βαθεία έντύπωση μ' αυτό...

Τό άπόγευμα, ενώ βρισκόμουσ άκόμα βυθισμένη στίς όνειροπολήσεις στίς όποιες με είχε ρίξει τού διάβασμα τού «'Ερωτικού Πόνου», άκουσα έξαφνα ένα έλαφρό χτύπημα στήν πόρτα τού δωματίου μου.

'Ηταν ό Γαστών, ό όποιος φορούσε στυλή ταξειδιού.

Ξαφνάστρηκα έξαιρετικά, βλέποντάς τον έτσι και τόν ρώτησα τί συνέβαινε.

'Ο Γαστών χαμογέλισε και άφού με πλησίασε, μου ειπε:

—Φεύγω σέ λίγο γιά τού Παρίσι και ήρθα νά σάς άποχωρετήσω...

—Φεύγετε;... ψιθύρισα έγώ με κάποια άνησυχία.

—Ναί, άγαπητή μου Κλάρα, μου άπάντησε ό έξάδελφός μου. 'Ελπίζω όμως σέ λίγες ήμέρες νά γυρίσω. Μεταόριο πρόκειται νά γίνη στήν 'Ακαδημία ή εκλογή έ-

— Φεύγω σέ λίγο γιά τού Παρίσι και ήρθα νά σάς άποχωρετήσω, ειπε ό Γαστών.

Έφυγε... Άμέσως μετά την αναχώρησή του άρχισα να νοιώθω κάποια άοριστη άνησυχία και στενοχώρια, της όποιας δεν ήξερα πού να άποδώσω την άφορημή. Η Ίουλία ήθελε και μου κάρτησε συντροφιά όλο τό άπόγευμα. Της διάβασα μερικά άποσπάσματα άπ' τό βιβλίό του Γάστωνος, τό όποιο προκάλεσε και τόν δικό της ένθουσιασμό, κι έπειτα παίξαμε άρεκετή ώρα μουσική.

Ένώ βρισκόμαστε μόνες μας, έξαφνα άνοξε ή πόρτα και μπήκε μέσα ή μητέρα της. Άπό την πρώτη στιγμή άντελήφθη πώς ή φρυσιογνομία της δεν είχε πειρά τη συννησιόμηνή μοχληρή έκφραση που έπαιρνε κάθε φορά πού μ' έβλεπε... Άλεφαντίας, φαινόταν χαμογελαστή και με χαρέτησε μ' έξαιρετική φιλοφροσύνη:

— Όποτε συνήλθατε πειρά άπ' την άρρώστεια σας, Κλάρα; μού είπε. Χαίρω πολύ πού σέ βλέπω καλά... Μάς ξεάσασε όμως όλους... Δέν φαίνεσαι ούτε στό τραπέζι, ούτε πονθενά άλλού... Έλπίζω πώς άπόψε θα μάς κάνετε την τιμή νά φάμε μαζί...

Δέν είχα κανένα λόγο ν' άρνηθώ, άν και καθ' όλη την περίοδο της άναρρώσεώς μου έτρωγα στό δωμάτιό μου. Τό εύρισκα μάλιστα αυτό προτιμώτερο, γιατί ή παρουσία αυτής της γυναίκης με πείραζε. Μά τώρα πού με προσκαλώσε ή ίδια, θα ήταν άγένεια έκ μέρους μου τό ν' άρνηθώ. Της είπα λοιπόν ότι θα πήγαινα.

Η μαρκησία ντέ Σαρινώ έμεινε ακόμα μερικώς στιγμές μαζί μας και, όταν τελειώσαμε, άρχισε νά έκθειάζη τά μουσικά μου χαρίσματα. "Όλες όμως αυτές ή φιλοφρονήσεις της μού φαινότανσαν άνεπιχαρινείς και ύποπτες, όσο θυμόμιον τά ύποκλιτά λόγια πού μού είχε πει άλλοτε.

Στό τραπέζι τις ίδιες φιλοφρονήσεις μού έκανε και ό εξάδελφός της κ. Ρασώ, ντέ Μερσιέ, μά αυτόν δεν τόν παρεξήγησα καθόλου, γιατί ήταν πάντα εύγενής και περιποιητικός άπέναντί μου...

Μετά τό δείπνο μάλιστα, με έξαιρετική άδρότητα, με συνώδενσε ως τά διαμερισμάτά μου... Μπρός στην πόρτα τοΰ δωματίου, με χαρέτησε, άφού προηγουμένως μού είπε:

— Τώρα πού γίνετε καλά, κυρία, έλπίζω πώς θα σάς βλέπομε συχνότερα. Η συντροφιά σας είνε κάτι ξεχωριστό εύχάριστο... Έγώ τόν εύχαρίστησα για τό κομπλιμέντο του και τόν καληνύχτισα.

Την άλλη μέρα τό πρωί, έπειδή ό καιρός ήταν καλός, βγήκα έξω, σκοπεύοντας νά κάνω ένα μικρό γύρο στόν κήπο...

Καθώς όμως διέσχισα την είσοδο τοΰ πύργου, είδα τόν κ. ντέ Μερσιέ, ό όποιος στεκόταν μπροστά στην πόρτα, νά με χαιρετάη και νά έφρχεται χαμογελαστός πρός τό μέρος μου.

Μέ ρώτησε πού πήγαινα κι' άφού τοΰ άπάντησα ότι σκόπευα νά κάνω ένα μικρό περπάτο, μού είπε:

— Θα σάς ήταν δυσάρεστο, κυρία, νά σάς συνοδεύσω;...

— Καθόλου, κύριε ντέ Μερσιέ, τοΰ άπάντησα.

Βγήκαμε έξω κι' άρχισαμε νά περπατούμε μαζί κάτω άπό τόν κροϊνό ήλιο πού έλούζε τά πάντα.

Μιλούσαμε στην άρχή για φιλολογία και ή κουβέντα ήρθε στό καινούργιο βιβλίό του Γάστωνος.

— Άλήθεια, τό διαβάσατε, κυρία; με ρώτησε.

— Ναι...

— Και ή γνώμη σας πού είνε σχετικώς;

— Πρόκειται περί άριτοτοργήματος, κύριε ντέ Μερσιέ... Δέν είν' έτσι;

— Κι' εγώ την ίδια γνώμη έχω... Ό Γαστών είνε ό σπουδαιότερος μελετητής της γυναικείας καρδιάς... Άναλύει τά αισθήματα πών γυναικών με μιá μοναδική τέχνη, γιατί έχει τό χάρισμα νά διεισδύη ως τά βάθη της γυναικείας ψυχής... Είν' ένας τρομερός παρατηρητής, άγαπητή μου κυρία... Χρησιμοποιεί τις γυναίκες ως άντικείμενα τών παρατηρήσεών του...

— Μά, κύριε Μερσιέ, τόν διέκωφα εγώ, μού φαίνεται ότι στόν «Ερωτικό Πόνος» δεν κάνει ψυχολογία, αλλά άφίνει τά αισθήματά του νά ξεχυθούν, όπως νά αισθάνθηκε ή καρδιά του... Άφίνει τόν έρωτα νά μιλήση... και μαζί μ' αυτόν τόν πόνο του...

— Τόν πόνο του; Έκανε με κάποια ειρωνεία στη φωνή του ό κ. ντέ Μερσιέ. "Ω, πόσο άθώα είνε, άγαπητή μου κυρία... Ό πόνος για ένα συγγραφέα σαν τόν Γάστωνα, είνε άπλώς ζήτημα τέχνης. Δέν είν' άληθινός...

— Τι θέλετε νά πητε; ρώτησα, μη μπορώντας νά συγκρατήσω την έκκληξι πού μού είχαν προκαλέσει τά λόγια του.

— Άπλοστάτα, άγαπητή μου φίλη, ό εξάδελφός σας είν' ένας ψυχρός παρατηρητής πών πόνων και τών δυστυχιών τών ανθρώπων και δεν συγκινείται καθόλου άπ' αυτούς κατά βάθος.

(Άκολουθεί)

ΑΠ' ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Ό πάππος της Ντούζε και τό φόρτε του στις κωμωδίες. Κουβεντολοί με τό Κοινόν. Η άλλαγή τοΰ προγράμματος. Τέ πάθμα τοΰ Βερνόν. Πώς βρήκε ό Βολταίρος τόν συμπατριώτη του ήθοποιό. Άκρον άκτων τσιγκουνιές. Ένα ξευπνε πείραγμα τοΰ Γουίν ερ, κ.τ.λ.

Ό πάππος της μεγάλης Ίταλίδος τραγωδοΰ Έλεωνόρας Ντούζε ήταν ένας άπό τούς περιφημότερους ήθοποιούς της εποχής του και διακρινόταν ιδίως στό παίξιμο τών κωμωδιών τοΰ Γολδόνη. Διακρινόταν επίσης για την έξαιρετική του άφέλεια και πολλές φορές μιλούσε άπό τη σκηνή με τούς θεατάς σαν νά βρισκότανε στό σπίτι του.

Κάποτε στό θέατρο, όπου έπαιζε, επρόκειτο ν' άνεβασθή ή «Μαρία Άντουανέττα», ένα δράμα «τραγικό και παραχτικό», όπως έσημείωνε τό πρόγραμμα. Κατά τη βραδείά της παραστάσεως, τό θέατρο είχε πλημμυρίσει όπως πάντα άπό θεατάς, μεταξύ τών όποιών άφθουόσαν οι φοιτητά.

Άλλά μόλις σηκώθηκε ή αυλαία κι' άρχισε τό παίξιμο, οι φοιτητά έβάλαν τις φρονές:

— Δέν θέλομε τραγικά! Ήρθαμε νά γελάσομε! Θέλομε τόν Ντούζε; Πού είνε ό Ντούζε, νά... γελάσομε;...

Ό Ντούζε παρονίστηκε άμέσως στή σκηνή.

— Παιδιά μου, τούς είπε με ύψος συμβιβαστικό. Γιατί φρονάζετε; Δέν είδατε τίποτα ακόμα. Είνε άπό τά ωραιότερα έργα...

— Δέν θέλομε τραγικά έργα! Τελείωσε...

— Μά έμεις κάναμε τόσα έξοδα, μάθαμε τούς ρόλους μας, κοπιάσαμε...

— Δέν μάς νοιάζει γι' αυτό. Έμεις άπόψε πρέπει νά γελάσομε...

— Τι νά γίνη λοιπόν;

— Νά τί θα γίνη. Θα μάς παίξης τις «Γριανταρίες περιπέτειες τοΰ Άρλεκίνου»...

— Πολύ καλά. Άς πάει στό διάολο τότε κι' ή Μαρία Άντουανέττα κι' ή προκοπή της...

Κι' έτσι, μέσα σέ λίγα λεπτά ό σκηνικός διάκοσμος άλλαξε, οι ήθοποιοί άλλαξαν κι' αυτοί ρούχα και ρόλους και τό τραγικό δράμα άντικαταστάθηκε άπό την εύθυμη κωμωδία πού ζητούσαν με τόση έπιμονή οι φοιτητά...

Μιά βραδείά ό Γάλλος ήθοποιός Βερνόν, ένθι έπαιζε σέ μιá τραγωδία στη Γαλλική Κωμωδία, έφτασε σ' ένα σημείο τοΰ ρόλου του πού έφραζε νά πη αυτά τά λόγια:

— «Τότε πού ήμωνα στη Ρώμη...»

Άλλά μόλις επρόφερε την παραπάνω φράση, σταμάτησε, γιατί δεν θυμόταν τά παρακάτω.

Στό μεταξύ ό ύποβολεύς, κοιτώντας πός ό Βερνόν γνώριζε άπ' έξω τό ρόλο του, ξεφύλλιζε άρηρημένος τό χειρόγραφο και δεν είχε προσέξει ότι ό ήθοποιός επανέλαβε τρεις φορές την παραπάνω φράση:

— Τότε πού ήμωνα στη Ρώμη... Τότε πού ήμωνα στη Ρώμη...

Στό τέλος όμως ό ήθοποιός έχασε την ύπομνησή του και σκύβοντας επάνω άπό τό ύποβολείο, φώναζε στόν ύποβολέα:

— Λέγε λοιπόν, τί διάβολο έκανα τότε πού ήμωνα στη Ρώμη;...

Ό Βολταίρος διηγείται ότι κάποτε πού βρισκόταν στη Φλωρεντία, άναζητούσε επί διώ ώρες στην πλατεία τών Άνακτόρων ένα Γάλλο ήθοποιό, άπό τούς όνομαστότερους της εποχής, τόν όποιο ήθελε νά γνωρίση και προσωπικάς.

Στην πλατεία όμως περπατούσε άπειρος κόσμος κι' ό συγγραφέας δεν μπορούσε νά ξεχωρίση τόν συμπατριώτη του. Έξαφνα σήμανε ό έσπερινός κι' όλοι οι Φλωρεντινοί γονάτισαν, κατά τη συνήθειά τους, κι' άρχισαν νά προσεύχονται. Δυό μόνον έμειναν όλόρθοι, ό Βολταίρος κι' ένας ξένος.

— Δέν μπορεί παρά νάναί αυτός ό ήθοποιός πού γυρεύω! σκέφτηκε ό Βολταίρος.

Διευθίνθηκε λοιπόν πρός τό μέρος τοΰ άγνωστού, τοΰ γνωστοποίησε την ταυτότητά του και βεβαιώθηκε ότι δεν είχε πέσει έξω.

Ό Άγγλος ήθοποιός Γουίνερ ρωτούσε κάποτε τόν πλουσιώτατο, αλλά και φιλάργυρο δοΰκα τοΰ Μπκόνιου, γιατί ύφισταται τόσες στενοχώριες πός άΐψησιν της περιουσίας του.

— Φοβόμαι, είπε ό ευγενής, μήπως δαπανήσω τά χρήματά μου και πεθάνω ζητιάνος κι' έλεεινός...

— Κι' εγώ σάς λέγω, τοΰ παρατήρησε ό πνευματώδης συνομιλητής του, ότι θα ζητε πάντοτε δίπως φοβάσε μήπως πεθάνετε.

